

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Sajtkaréj és szabadság**

1. A kapu túloldalán

Mirella

– Jó reggelt, tekintetes strázsa úr! – zendített rá Mirella csengő, mézesmázos hangján, miközben behúzta a kordé fékjét. – Csak nem a hajnali didergés hozta ki a kapuba? Látom ám az arcán, a nedves hideg lement a csontjáig!

A fegyveres morogva közelebb lépett, a lámpást a ponyvára emelte. Borda torkából mély, fenyegető morajlás remegett fel, de Mirella ügyesen a kutya nyakára simította a szoknyája szegélyét, csillapítva az állat feszültségét.

– Ki van hátul? – mordult fel a fegyveres, gyanakvóan méregetve a rakományt.

– A szegény öcsém, szentem – sóhajtott Mirella, s ájtatosan az égre emelte tekintetét. – A ragadós hideglelés gyötri, csupa kiütés! Ha közelebb tetszik hajolni, megszagolhatja a pokoli írt, amivel kenegetem... De vigyázzon, mert terjed a nyavalya!

A katona ijedten lépett hátra egyet, s orrát fintorgatva intett a kezével. A fertőzés réme többet ért minden ércnél: a sorompó felnyílt, a kordé pedig nyikorogva zökkent át a gát feletti fahídon.

Mirella nem teketóriázott: azonnal bevette magát a kanyargós mellékutcákba. Mire a nap első sugarai áttörték a ködöt, a szekér már a piactér szélén álló terebélyes tölgyfa oltalmazó árnyékában állt meg, biztonságos távolságban a járőröktől.

– Na, te csirkefogó, most már kibújhatsz! – suttogta hátra Mirella, míg Borda fújtatva terült el a bakon.

2. Sajtkaréj és szabadság

Mirella

A ponyva széle lassan meglobbant, s a dohos szagú orvosságos ládák közül egy koromtól maszatos, ijedt szemű legényke kászálódott elő. Köhögve szívta be a hűvös reggeli levegőt, miközben csodálkozva pislogott a tölgyfa levelei közül átszűrődő fénybe.

– Azt hittem, a szenteltvíz se mossa le rólam a fekete halál hírét, úgy megijesztett az a fegyveres! – hüledezett a fiú, még mindig a torkát szorongatva.

Mirella halk kacagással nyúlt be az ülés alatti rekeszbe, s egy vastag karéj sajtot meg némi szárított húst nyomott a megszeppent gyerek kezébe. Borda fél szemmel

méregette a jövevényt, de látva, hogy az ételre éhesebb, mint bármi másra, csupán egy elégedett horkantással visszahajtotta a fejét a mancsaira.

– Na, ne tátsd a szádat, csubrikám! – intette gyengéd szigorral Mirella. – A hajdúk még a füstös kanyarnál szaglásszák a ködöt meg a fertőzés rémét, de amint a nap feljebb hág, rájönnek a turpisságra. Tömdd be a hasad, aztán usgyi!

A fiú hálásan bólintott, megmarkolta a fejedelmi útravalót, és gyorsan elrejtette a rongyos inge alatt. Megmentőjére nézett, akinek szemében most nem a katonákat megvezető, csípős gúny, hanem a tiszta gondoskodás melege csillogott. A reggeli kéményfüst már kezdett szétterülni a sikátorok felett, jelezve, hogy a piac lassan életre kel, és a kofák meg a kapzsi kalmárok elfoglalják a standjaikat.